

Entrevista a Josep Miró i Ardèvol, president del Comitè Olímpic de Catalunya

“Si tens un estat, el reconeixement del CIO és senzill”

El reconeixement internacional de la independència de les repúbliques bàltiques ha accelerat el seu reconeixement com a països esportius per part del CIO. La política ha marcat una decisió esportiva. ¿Què passa ara amb el COC? ¿Es un problema polític?

Quina reflexió ha fet el COC en relació amb les repercussions esportives que ha tingut la desmembració de l'URSS?

—D'una banda, d'una manera molt directa i molt concreta, valorem positivament el reconeixement dels comitès olímpics de Letònia, Estònia i Lituània a curt termini. Nosaltres, el COC, ens hem adreçat al Comitè Internacional Olímpic demanant que accelerin el procés de reconeixement i que els hi sigui tramesa la invitació per poder participar als jocs de Barcelona. Aquesta participació no es podrà donar segurament en les proves d'equips perquè les eliminatòries ja estan tancades, però sí que podrien participar en les competicions individuals i evidentment en les cerimònies d'inauguració i de clausura, que, des del punt de vista de representativitat nacional i com a factor simbòlic, són molt importants.

—Com es valora des del COC la rà-

pidada actitud receptiva que ha demostrat Samaranch en el cas dels bàltics?

—Per un cantó em sembla positiu, però per l'altre, aquest fet posa de relleu que és evident que el factor polític, encara que es digui el contrari, està resultant determinant perquè el CIO adopti una decisió o una altra. Aquesta actitud del CIO és força perillosa, l'estimular les lectures polítiques de les seves decisions, perquè no solament el desvincula de l'esperit i la pràctica olímpica, sinó que a més facilita la presa de posicions polítiques. Si resulta que ara el CIO comença a consagrar el fet que només poden tenir comitè olímpic els estats independents, el que fa és crear un element més per generar interès per tenir un estat independent, per demostrar que l'estat, també en els esports, és una condició necessària per poder ser. Cal dir, amb tot, que fins ara això no ha estat així, el COI està ple de comitès olímpics de països que no són estats independents.

—Si la condició d'estat és una nova premissa necessària per al CIO, ¿creu que Catalunya necessita un estat per tenir un comitè olímpic reconegut?

—Fins ara la lectura era que no. La filosofia del CIO des dels seus inicis fins ara ha estat no confondre el país polític amb el país esportiu, o no confondre l'estat amb les comunitats nacionals. Si en aquest final de l'època Samaranch s'introduís per la via de fer una nova filosofia, caldria una reflexió profunda, però em sembla prematur traure'n una conclusió en aquest sentit. En qualsevol cas, deixa clar que qualsevol país i també Catalunya pesa molt més en el concert internacional si té un estat propi. Nosaltres no el tenim i per tant en aquest sentit estem terriblement limitats. Però per constatar això no calien els països bàltics, és una evidència.

—Insisteixo, ¿vostè veuria més viable el reconeixement del COC amb un estat al darrere?

“Valorem molt positivament el reconeixement dels comitès olímpics d'Estònia, Lituània i Letònia”.

JORDI MORERA

—Sí, segur. Si tens un estat, el reconeixement del CIO és una cosa relativament senzilla. No hi ha dubte, és molt més fàcil.

—*¿I què en pensa, de l'actitud també oberta del COOB 92?*

—D'això, en podem fer dues lectures. Una de literal i estricta, dient que quan ens van dir no al COC perquè Barcelona no podia acollir més atletes era un argument purament formal. L'altra és fer una lectura més generosa i pensar que la delegació que pugui venir de Lituània no desequilibraria res, però és que, en aquest cas, la presència d'una delegació catalana als jocs tampoc desequilibraria res des del punt de vista de la logística, perquè estarem a casa nostra. Realment el que no es volia era tractar a Birmingham ni el tema bàltic ni el tema de Catalunya. Tot això demostra que si llavors tenia poca virtualitat, ara en té menys.

—*Davant d'aquests nous factors, ¿el COC pensa variar la seva estratègia?*

—No, són elements que introdueixen noves reflexions, però nosaltres mantinem el plantejament que va sortir de Birmingham: tenim pendent una reunió amb el vice-president del CIO, Keba M'Baye, a principis d'octubre. Fins llavors no tindrem elements específics relacionats amb el nostre cas que puguin introduir replantejaments en la nostra posició.

—*¿Així, el COC no té previst tornar a demanar la participació a Barcelona?*

—La reunió amb el senyor M'Baye és precisament per tractar aquest tema, per veure si, malgrat no ser reconeguts, hi ha alguna possibilitat de tenir algun tipus de presència a Barcelona.

—*El COC tenia fins ara un acord de col.laboració amb els comitès bàltics. ¿Això continuarà?*

—En principi ha de continuar, ara per la nostra banda és més interessant que abans. Tenim una reunió abans d'acabar l'any, i hi ha un compromís no escrit en el sentit que el primer comitè que fos reconegut ajudaria els altres. Ara ens podran ajudar desde dins, el fet que ells hagin millorat el seu estatus ens reforça.

—*En aquest context de reconeixement de nous comitès olímpics, ¿creu que la intenció de l'ADOC de dissoldre's és encertada?*

—En aquest tema no vull entrar massa

"M'interessa que tots els partits catalans donin suport al Comitè Olímpic Català".

JORDI MOREIRA

hagués donat un suport més clar, més enèrgic i més decidit, segurament a hores d'ara ja tindríem el reconeixement. Per tant, comparteixo una part de l'anàlisi. El que no sé si puc compartir és la conclusió d'aquesta anàlisi. ¿Què vol dir que calen mesures polítiques? ¿Quin partit? És un terreny en què, com a president del COC, no vull entrar perquè a mi m'interessa que tots els partits catalans donin suport al COC. No puc reduir les nostres perspectives a una sola opció política i no ho faré.

—*¿Continua pensant que el COC encara té alguna porta oberta per participar a Barcelona 92?*

—Això ho podem contestar amb més consistència bon punt hàgim fet la reunió amb el vice-president del CIO. Jo crec que seria necessari que fos així, perquè si no la societat catalana haurà de plantejar-s'ho. Si no hi ha cap tipus de resposta mínima

mament constructiva per part del CIO a algun tipus de presència catalana en el marc dels jocs, estan en procés de reconeixement el nostre comitè i celebrant-se els jocs a casa nostra, la societat catalana s'haurà de plantejar quina actitud ha d'adoptar i quins tipus de plantejaments haurà d'afavorir, abans i durant els jocs. Si no, es produiria una mena d'ocultació estranya de Catalunya que seria absolutament intolerable.

—*¿Està parlant de boicot?*

—No, no. Parlo d'un replantejament en tots els terrenys. Nosaltres només explicaríem el maltracte, si és que s'arriba a donar, i la manca total de comprensió per part del CIO, que de moment tampoc s'ha donat, perquè creiem que no ser-hi significaria que hi hauria un procés deliberat d'ocultació del fet nacional català. Catalunya, en tant que nació, ha d'estar representada i tot això dins el marc de civilització dins el qual ens movem i sense interferir la dinàmica dels jocs. Els jocs s'han de fer i han de ser brillants, però al mateix temps s'ha de capitalitzar aquesta plataforma de comunicació mundial per donar a conèixer amb claredat i amb energia quina és la nostra posició.

fins que l'ADOC no hagi clos el seu procés de reflexió. Amb tot, vull remarcar que l'ADOC i el COC són dues coses diferents. El COC el formen estrictament les federacions esportives catalanes, i l'ADOC és una associació formada per persones individuals i com a tal pot fer el que els seus socis decideixin, sense que això ens afecti a nosaltres. Si decideixen emprendre una via política específica, això està molt lluny del que ha de fer un comitè olímpic, que té com a norma no participar en el joc polític de partit. El COC no té posició política.

—*Però si l'ADOC decideix dissoldre's, el COC perd el seu màxim suport social organitzat.*

—Perd un suport molt important, però suposo que se'n reconstruiran d'altres. No em preocupa molt. El paper de l'ADOC era més important abans. Sempre és lamentable perdre un suport d'aquesta naturalesa, però tampoc és dramàtic.

—*Està d'acord amb l'afirmació del senyor Berrana, president de l'ADOC, que diu que, com que el COC ha topat amb entebancs polítics, cal entrar en política per aconseguir-lo?*

—Hi ha hagut bona part d'impediments polítics. Sempre he dit que si l'Ajuntament de Barcelona hagués tingut una actitud d'acceptació i si la Generalitat ens

Pere Martí